

ALLIBERAMENT

nº 7

agost 1969

FRANQUISME I MONARQUIA

Els últims dies han estat amargs per als qui no renunciaven a pensar políticament; amargs per als optimistes, que cauen de les esperances on vivien; amargs per als pessimistes, que encerten sense sentir-ne cap goig. La realitat no pot ser més clara: el franquisme es disposa a perpetuar-se sota forma monàrquica, i demostra que està en condicions d'aconseguir-ho quan voldrà i com voldrà.

Per a un observador lúcid no hi ha hagut cap mena de sorpresa, ni en els fets ni en la manera de produir-se. Tot és perfectament normal dins la anormalitat en què vivim. Si molts s'han sorprès és perquè no veien, o no volien veure, tot l'abast d'aquella anormalitat. Els esdeveniments dels dies 17-23 de juliol són una manifestació ben alligadora del punt on hem arribat tots plegats, els qui manen i els qui els aguantem.

Alguns opten per escudar-se en la burla o en la suficiència imaginària. Sembla un consol poc constructiu. ¿Que tot ha estat una pallassada? Sens dubte, però és una pallassada amb plena ambició i amb prou poder per a mantenir el país sota la repressió i la injustícia en vida nostra i en la dels nostres fills. El fons de la qüestió és important, doncs. Val la pena de reflexionar-hi una mica i de treure'n ensenyaments ja impossibles de defugir.

El 17 de juliol fou publicada la notícia que el general Franco convocava Corts per parlar de la seva successió. El contingut exacte de la proposta era ignorat fora d'un cercle reduïtíssim de consellers. Tot era determinat no sols a esquenes del poble, que a Espanya no compta mai, sinó també a la insabuda de cercles tan privilegiats com els dels mateixos procuradors. Les altes decisions polítiques provenen d'un clos mínim, que pensa i actua en la pura abstracció. Els procuradors, com les autoritats del propi règim i els grups de pressió, es limiten a aprovar i a aplaudir, sense condicions de cap mena, perquè confien plenament en la garantia de l'única cosa que els interessa de debò: els seus privilegis. No cal, doncs, que l'ampli coixí del poder format pels privilegiats rebí consultes i informacions prèvies. L'adhesió n'és descomptada sobre la plena consciència d'un interès recíproc. El govern es reserva tot el poder polític, i l'oligarquia n'està contenta mentre li reservin el poder econòmic i el poder social. ¿Què direm de l'oposició? ¿Quina pot ser la seva pretesa influència per suscitar evolucions o reformes? No en té literalment cap. La impotència és absoluta. Ni tan sols no tindrà una informació destacada. L'oposició s'informa sobre la política interior com qualsevol altre ciutadà: per la premsa, la televisió i la ràdio. Ja és hora de reconèixer-ho d'una vegada.

L'adhesió incondicional de l'oligarquia al govern reaccionari, precisament perquè és reaccionari, no deixà de ser subratllada pels mitjans d'informació. Abans de la sessió de Corts, quan no era coneguda la proposta del general Franco, ja era airejat el pronòstic que més dels dos terços dels procuradors votarien afirmativament. És curiós que pugui avançar-se el resultat d'una votació sense saber encara la matèria a votar. Les agències de notícies ho feren en tot cas amb una tranquil·litat absoluta. A l'hora de la veritat, el 22 de juny, es vouria que els pronòstics pecaven de tímids. 491 procuradors votaren "sí", 9 s'abstingueren i 19 es pronunciaren en contra. Dels darrers, quasi tots eren homes compromesos personalment amb altres candidats, i s'afanyaren a explicar-ho i a dir que el resultat els satisfonia, de to

on d'...

reunions...

on d'...

on d'...

on d'...

on d'...

on d'...

on d'...

on d'...